

havde et Lovarbejde som dette for, sagde man, at det ene Rigtige er at fremtvinge Selvangivelse. Naar det nu imidlertid er saa umuligt at fremkalde en saadan, saa vilde det dog være besynderligt, om man vilde fremtvinge den. Derimod er det rigtigt at give en Præmie; thi da er det i Skatteydernes Interesse at benytte den, da de for Udbladsen maae betale af deres egenomme. Jeg haaber derfor, at Forslaget maa blive vedtaget saaledes, som det foreligger fra Fleertallets Side, og at det maa vinde Tilslutning fra den høitæredede Ministers Side og ligeledes i det andet Thing. Jeg har kun en eneste Betænkelse, og det er den, at vi ikke samtidigt have den kjøbenhavnske Indkomstskattelov til Revision; thi nu vil der ganske vist være enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke der vilde være en Forskjel mellem de 2 Love, og det kan derfor ikke nægtes, at i Kjøbenhavn, saalænge Hjemmelighedsholdelsen endnu ikke er bleven vedtaget med Hensyn til denne Bh, Selvangivelserne ikke vilde faae den Betydning som andetsteds. Jeg troer imidlertid, at det er et Onde, vi kun vilde komme til at lide af i det første Aar; thi den nærværende Lov vil, det troer jeg føre til, at vi ikke atter her vilde komme sammen i den næste Samling, uden at tillige den kjøbenhavnske Indkomstskattelov vil blive forelagt til Revision.

Frederiksen: Det Forslag, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Madsen) og jeg have stillet, er jo blevet anerkjendt fra forskjellige Sider som en heldig Fremtidstank; det er blevet anerkjendt i Principet af den ærede Ordfører, som maaskee er den første Mand i Landet, der i sin Tid har fremsat denne Tanke som Noget, der var værd at eftertrægte, det er fremdeles anerkjendt af de to ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn, som idag have udtalt sig, men de sige, at Principet ikke er udførligt, ikke er praktisk. Men jeg vil spørge de ærede Medlemmer fra Landet, og da navnlig dem, der have haft med Skatteansættelse at gjøre, hvad de efter deres indvundne Erfaring troer, der er det meest Praktiske, tillige Retfærdige, enten at tage Formuen eller at

tage Indkomsten, hvad de troer, det er lettest at faae fat paa. Jeg troer, at de Fleste af dem vilde sige, at Formuen er at foretrække. Det ærede Medlem spurgte, om jeg ikke indrømmede, at en Kjøbmand ikke vilde blive tilstrækkelig retfærdigt behandlet; jeg indrømmer, at det er Tilfældet tildeels, men dog ikke ganske; han har overseet, at vi have foreslaaet Formuen ansat efter Værdien i Handel og Wandel, og deri ligger, at det mindre Retfærdige for en stor Deel vil forsvinde. — Formue, der staaer i Stette, mindre værdifulde Effecter, maa jo efter Værdien i Handel og Wandel sættes lavere. Jeg indrømmer, at det er ikke muligt at opnaae heel Retfærdighed i disse Forhold, men man skal stræbe derefter, og kan man end ikke faae heel Retfærdighed, saa skulle vi tage halv Retfærdighed hellere end ingen. Men hvad det ærede Medlem i saa Henseende anførte, er en ligesaa berettiget Indvending mod det Forslag, som han selv har været med til at stille. En Handelsmand f. Ex., sammenlignet med Mænd, der have deres Indkomster af faste Eiendomme, kan maaskee blive lige uretfærdigt behandlet ved begge Forslag; det kunde maaskee noget redresseres efter vort Forslag, fordi der derefter kunde gjøres et vist Fradrag, det, der i Virkeligheden er et Slags Assurancepræmie. Denne Mand vil imidlertid i ethvert Tilfælde efter vort Forslag blive bedre stillet, da han jo derefter for Indtægten af sin egen personlige Virksomheds Vedkommende vil blive behandlet kempeligere og navnlig vil kunne gjøre de betydelige Fradrag, vi her have foreslaaet.

Rettelser.

Sp. 8743, Lin. 18 f. o. staaer „Thingets“ l.:
„Landsthingets“